

Svajonų
ROMANAI

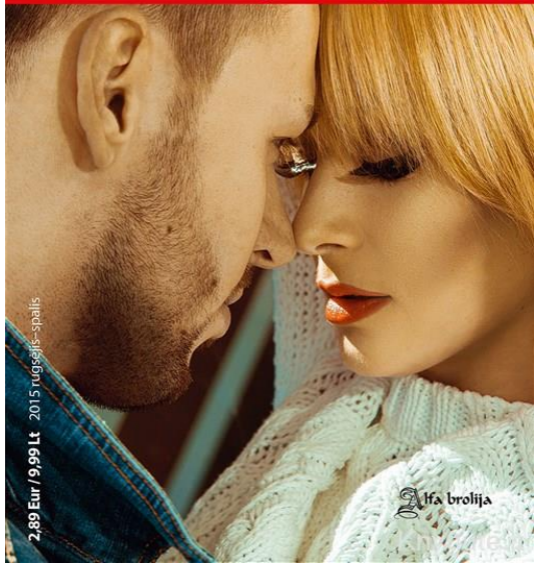
Aistra

CATHERINE MANN

Laimėti jos meilę

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 rugšėjis – spalis

Alfa brolija

Catherine Mann
(Ketrina Man)

LAIMĖTI JOS MEILĖ

Penkta serijos
"Alfa Brolija"
knyga

Versta iš Catherine Mann,
For the Sake of Their Son, 2014
© Catherine Mann, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-955-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Eliotas Starkas visą gyvenimą susidurdavo su pavojais. Iš pradžių – dėl sunkių tėvo kumščių. Vėliau – kaip *Formulės 1* lenktynininkas, kuris keliavo po pasaulį teikdamas informaciją Interpolui.

Bet niekada nesitikėjo, kad bus pagrobtas. Tik ne geriausio draugo bernvakaryje.

Nepaprastai susinervinęs Eliotas stengėsi atgauti sąmonę ir tada suvokė, kad jo riešus spaudžia antrankiai. Rankos tirpo. Jis iš visų jėgų pasimuistė, bandė susiorientuoti, bet galva vis dar nedarbo. Tik prisiminė, kad buvo Atlantoje, Džordžijoje, bernvakaryje, o dabar sėdi su antrankiais ir, o dievulėliau, užrištomis akimis. Kokia čia velniava? Eliotas suprato, kad jis yra automobilyje, kuriame kvėpėjo oda ir prabanga. Triukšmas jam nedaug ką sakė. Burzgė puikiai dirbantis variklis. Buvo girdėti, kaip atidaroma pokštelėjo gazuoto gėrimo skardinė. Negarsiai grumėjo muzika – tikriausiai kažkas klausėsi jos per ausines.

– Jis prabudo, – žemas balsas sušnabždėjo taip tyliai, kad Eliotas jo nepažino.

– Prakeikimas, – sušnypštė kitas.

- Ei, - šūktelėjo Eliotas, bet jo žodžiai nuskaubėjo ne kaip šūksnis. Greičiau panėšėjo į kimų burbtelėjimą. Atsikrenkštęs pabandė dar kartą. - Nesvarbu, kas, po galais, čia vyksta, mes galime aptarti išpirką...

Buvo girdėti kurį laiką trunkantis gaudesys. Be abejonės. Užsivėrė atskiriantis langas. Stoją tylą. Vienatvė, jokios galimybės pašūkauti...

Tikriausiai limuzinas? Pagrobėjas naudojami limuzinu?

Tačiau, kai jie sustos, jis bus pasirengęs. Tą pačią sekundę, kai galės pamatyti, jam nereikės net rankų. Eliotas buvo ištreniruotas apsiginti septyniais skirtingais būdais. Galės pasinaudoti pėdomis, pečiais ir kūno svoriu.

Tegu bus prakeiktas, jeigu pasirodys esąs bejėgis.

Mažiausiai prieš dvidešimt minučių jie išvažiavo iš valstijos, vyko į kitą šalį, kaip spėjo Eliotas. Jis nenutuokė - į šiaurę, pietus ar vakarus. Gali būti bet kur - nuo Floridos iki Misisipės ar Šiaurės Karolinos, ir, vienas Dievas žino, kad priešų jis turi visuose pasaulio kampeliuose ir jie susiję ne tik su darbu Interpole, bet ir su pergalėmis prieš varžovus lenktynių pasaulyje.

Turi ir daugybę paliktų buvusių merginų... Eliotas krūptelėjo, prisiminęs merginas ir Karoliną kartu. Namus. Daugybę prisiminimų. Nemaloniuose prisiminimuose žibėjo vienas šviesus – Liusė Ana Džoinė – bet ir tą sugadino jis pats.

Mėšlas.

Sugrįžo į dabartį. Saulės šviesa pradėjo skverbtis per akių raištį, blyksėjo akyse lyg nuo tviskančios stiklo šukės.

Viena yra aišku. Šito automobilio amortizatoriai puikūs. Jeigu būtų kitaip, nuo provėžuoto kelio jam barškėtų dantys.

Nors dantis dabar jis buvo sukandęs labai stipriai.

Ir iki šiol nesuprato, kaip jis buvo sučiuptas kazino, Atlantoje, baigiantis Rovano Būto bernvakariui. Eliotas pasilenkė paimti butelio geriausios rūšies škotiško viskio. Nespėjo sugriebti butelio kakliuko, kai kažkas jį parbloškė.

Jei tik žinotų, kodėl jį pagrobė. Kažkam reikia jo pinigų? O gal atskleidė slaptus jo ryšius su Interpolu? Jeigu taip – gal jie bandys jais pasinaudoti?

Gyvenimą Eliotas sėmė pilnomis saujomis,

stengėsi elgtis geriau, nei buvo išmokytas netinkamo auklėjimo dėka. Gailėjosi tik dėl vieno: kad nutrūko visą gyvenimą trukusi draugystė su Liuse Ana ir tiltai buvo sudeginti su didesniu įniršiu nei per susidūrimą pernai metais Grand Prix lenktynėse Australijoje...

Automobilis akimirksniu sustojo. Eliotas įsiremė kojomis, kad nenuslystų nuo sėdynės. Prisivertė apsimesti atsipalaidavusiu, kad pagrobėjai manytų, jog tebemiega.

Elioto raumenys įsitempė, jis troško susigrumti su savo priešininkais. Buvo pasirengęs apsiginti. Šito išmoko per treniruotes, dirbdamas Interpolui, žaibo greičio reakcija buvo iš-tobulinta lenktynių trasoje. Be kovos nepasiduos.

Purvinų savo šaknų įtakojamas Eliotas stengėsi pasiekti to, kas buvo sunkiai pasiekiamą. Slapstydamasis su nepilnamečiais nusikaltėliais galų gale jis pateko į karinės reformos mokyklą, kur susirado draugų visam gyvenimui. Tokie nenaudėliai, kaip jis, kurie niekino taisykles, turėjo išmokti gyventi pagal griežtą teisės kodą. Jie visi užaugo, kad pasuktų skirtingais gyvenimo keliais, bet juos suvienijo draugystė ir laisvai samdomų Interpolo darbuotojų pareigos. Tik jie kažkodėl nesuskubo

Eliotui į pagalbą, kai bernvakario metu vos už kelių žingsnių nuo bičiulių jis buvo sučiuptas.

Atsivėrė automobilio durelės ir kažkas palinko prie jo. Eliotas tarsi ką prisiminė, jautė, kad pažįsta šį žmogų. Vikriai pakilo, kad atskleistų paslaptį, kol dar ne vėlu.

Jį kilstelėjo, nuplėšė akių raištį ir Eliotas apžvelgė – kaip ir įtarė – juodą limuziną. Tačiau pagrobėjai sukėlė didesnę nuostabą.

– Labas, Eliotai, mano drauguži, – prabilo senas mokyklos draugas Malkolmas Daglas, kurio paprašytas Eliotasėjo atnešti butelio viskio. – Prabudai?

Konradas Hjugsas, dar vienas klastingas išpera, patapšnojo Eliotui per skruostą.

– Man atrodo, kad tu visiškai išsiblaivei.

Eliotas vos susitvardė nenusikeikęs. Iš vakarėlio jį pagrobė jo paties draugai!

– Gal kas nori man paaiškinti, kas čia vyksta?

Jis spoksojo į Konradą ir Malkolmą, kurie praėjusią naktį kartu su juo lošė kazino. Jiedu skendėjo ryto saulės spinduliuose, už jų buvo matyti išsikeroję ažuolai. Vėjelis atnešė Karolinos jazminų kvapą. Kodėl jie tempėsi jį į šitą keistą kelionę?

– Na? – neatlyžo jis, nes nė vienas neatsakė.

- Ką, po velnių, judu abu sumanėte? - Eliotas vos tramdė įniršį. Norėjo išspardyti jiems užpakalius. - Tikiuosi, kad dėl svarios priežasties ištempėte mane velniai žino kur.

Konradas pliaukštelėjo jam per nugarą.

- Greitai pamatysi.

Eliotas išsiropštė iš automobilio, buvo neįžmoniškai sunku su priekyje surakintomis rankomis. Jo bateliai palietė žvyruotą kelią, akmenukai ir dulkės pažiro į šalis, kai jis atsistojo kažin kokiame pušų ir ažuolų miške.

- Pasakysite man dabar arba aš išmušiu iš jūsų paaiškinimą.

Malkolmas atsišliejo į juodą limuziną.

- Sėkmės bandant tai padaryti surakintomis rankomis. Jei ir toliau taip kalbėsi, raktus mes kuriam laikui paslėpsime.

- Cha, nejuokinga, - iš nevilties Eliotas sugriežė dantimis. - Ar ne iš jaunikio reikėtų juoktis?

Konradas šyptelėjo.

- Oi, nesijaudink. Kaip tik dabar atsibudęs Rovanas turėtų rasti naują tatuiruotę.

Eliotas ištiesė surakintus riešus ir paklausė:

- Kam visa tai? Juk aš nesiruošiu vesti.

Niekada.

Malkolmas pasitraukė nuo automobilio, linktelėjo galva ton pusėn, kur takelis vedė į pušų tankumyną, kuriame į saulę kur ne kur stiebėsi magnolijos.

- Užuot aiškinę, mes tau parodysime. Eime kartu.

Lyg jis turėtų pasirinkimą. Jo draugai, be abejonės, sugalvojo kažkokį žaidimėlį ir, nepaisant visko, nori pasilinksminti. Išsiskyres su Gijana jis, žinoma, nebuvo gerai nusiteikęs. Po perkūnais, gal jau anksčiau buvo prastos nuotaikos. Nuo tada, kai Liusė Ana metė jo padėjėjos darbą ir visam laikui dingo iš jo gyvenimo.

Dievulėliau, jam tikrai reikėtų atsikratyti nevilties - gal už vairo, reikėtų nulėkti... kur nors.

Įžengęs į giraitę Eliotas suvirpėjo - atpažino vietą. Žemė atrodė derlingesnė nei praėjusį kartą, kai čia lankėsi. Ši vieta jam puikiai pažįstama. Namai. Tiesą sakant, čia buvo jo namai, kai dar vargšas vaikas gyveno su girtuokliu tėvu. Prie Kolumbijos esantis mažas Pietų Karolinos miestelis, skirtas ūkininkavimui, buvo vadinamas Dievo žeme.

Eliotas jį laikė pragaro kampeliu.

Tačiau šiandien pragare švietė saulė.

Jis išėjo į laukymę, žengė pažįstamu dulkėtu keliu, prie kurio stovėjo vieno aukšto namelis, o viduryje lauko kerojo storas, mažiausiai šimto metų ažuolas. Po medžiu Eliotas žaidė būdamas vaikas ir troško amžinai po juo tūnoti, nes menkas prieglobstis pragare buvo saugesnis nei jo namai.

Čia jis slapstėsi su Liuse Ana Džoine, kai lankėsi jos tetos ūkyje. Jie abu džiaugėsi šiuo prieglobsčiu – nors čion ištrūkdavo tik kelioms valandėlėms. Kodėl bičiuliai jį atitempė į šitą prisiminimų alėją?

Subrašėjo šakos ir vėjo atneštas traškėjimo garsas patraukė Elioto dėmesį. Ant storos šakos švytavo sūpuoklės, kuriose įsitaisiusi ir į juos atsukusi nugarą suposi moteris. Jis sustojo kaip įbestas. Staiga suprato, kodėl jį čia atvežė. Jo draugai vienuolika mėnesių rengė akistatą, nes ir jis, ir Liusė Ana buvo per daug užsispyrę, kad žengtų pirmą žingsnį.

Ar ji žinojo, kad jis atvažiuos? Eliotas sunkiai nurijo seiles, jam toptelėjo, kad galbūt ji norėjo čia su juo susitikti. Kad Liusės sprendimas išmesti jį iš savo gyvenimo pasikeitė. Jeigu *taip*, tai kodėl jie nevažiavo tiesiai į namus?

Eliotas nebuvo įsitikinęs, kad praeitį galima lengvai pamiršti, bet jam suspaudė vidurius nuo minties, kad vėl su ja kalbės.

Ryte rijo ją akimis – lyg išdžiūvusi žemė lietu. Negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo lieknos moters nugaros, šviesiai rudų plaukų, plevenančių ant jos pečių. Po šimts, tie vienuolika mėnesių be jos buvo labai ilgi. Jo gyvenimo draugė paspruko po vienos nerūpestingos, nepakartojamos nakties, kuri amžiams sugriovė jų draugystę.

Jis davė jai laiko ir iki pat šiol nieko apie ją negirdėjo. Per vieną dieną žmogus, kuriuo labiausiai pasitikėjo, išbraukė jį iš savo gyvenimo. Nieko kito taip arti jis nebuvo prisileidęs – net draugų iš karo reformos mokyklos. Jiedu su Liuse Ana turėjo savo istoriją, juodu siejo ryšys, stip-resnis už tą, kuris jungia paprastus draugus.

O gal jam taip tik atrodė.

Lyg magneto traukiamas Eliotas artinosi prie sūpynių, prie moters. Jo rankos tebebuvo surakintos, jisėjo tyliai, ryte rydamas ją žvilgsniu. Atviras Liusės kaklas jam priminė jazminų – jos – kvapą. Nuo vieno peties nuslydusi suknutė gražino į tuos metus, kai ji vilkėdavo dėvėtus drabužius, gautus iš kaimynų.

Virvės sutrūkčiojo, kai ji pirštų galiukais palietė žemę. Vėjo gūsis pasuko sūpuokles ir ji atsigrėžė į jį.

Eliotas akimoju sustojo.

Taip, čia buvo Liusė Ana, bet ne viena. Ji įsmeigė į jį didžiules išplėstas, išsigandusias akis. Akivaizdu, kad ir ji nieko nežinojo. Eliotas nespėjo suvokti savo nusivylimo dėl to, kad ji šito neplanavo, kai jo akys įsmigo į didžiausią nuostabą sukėlusį objektą.

Liusė Ana glaudė į mėlyną languotą antklodę susuptą kūdikį, kurį maitino krūtimi.

Prie krūtinės Liusė spaudė kūdikį ir nustėrusi spoksojo į Eliotą Starką, savo vaikystės draugą, buvusį viršininką. Ir mylimąjį.

Ji spigino į savo vaiko tėvą.

Milijoną kartų bandė įsivaizduoti akimirką, kai jam pasakys apie jo sūnų, bet niekada nemanė, kad bus šitaip – kad jis išnirs tarsi iš niekur. Su antrankiais? Akivaizdu, kad neketino su ja pasimatyti. Ji žaidė su likimu ir ilgai nepranešė Eliotui, o paskui jis staiga pradingo ir ji negalėjo jo rasti.

Dabar nebėra reikalo jo vengti.

Ji troško pulti prie Elioto ir patikėti draugyste, kuri juos siejo, draugyste, kuri užsimezgė

čia, giriomis apaugusioje Kolumbijos kaimynystėje, Pietų Karolinoje. Bet tuo pat metu ji matė dėbsančius du jo draugužius ir antrančius ant Elioto riešų ir šis vaizdas jai pasakė viską, ką reikėjo. Eliotas nepraregėjo ir nesukbėjo atsiprašyti, kad elgėsi kaip didžiausias šunsnukis. Ji čia atitempė per prievartą.

Kad jį kur velnias. Ji irgi turi savigarbos.

Tik mažylis jos glėbyje sulaikė, kad nepultų bėgti į tetos namelį ant kalvos. Liusė Ana atraukė Elį nuo krūties ir pasitaisė savo drabužius. Priglaudusi mažylį prie peties patapšnojo per nugarytę, darė tai neatplėšdama akių nuo Elioto, bandė įvertinti jo nuotaiką.

Jis prisimerkė ir ji aiškiai suprato, kad ilgiau atidėlioti paaiškinimo negalima. Reikia jam kuo greičiau pasakyti apie Elį. Bandė pirmomis nėštumo dienomis, tačiau pabūgo. Paskui supyko, kai jis paskubomis susižadėjo su gražuo-
le Gijana, ir jai atrodė teisingiau kurį laiką laikytis atokiai. Nenorėjo būti prakeikto šunsnukio nutrūkusių sužadėtuvių priežastimi. Vylėsi pasakyti jam, kai bus vedęs, kad nesijaustų įsipareigojęs jai ką nors siūlyti. Nors mintis, kad Eliotas ves tobulą, žavią ir turtingą blondinę, kažkodėl jai kėlė pasibjaurėjimą....